

0021/42

R. 30035

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN KOOPHANDEL BRUSSEL

21e kamer Buitengewoon - zaal B

A.R. nr K/12/02682

6/12/08837

In de zaak van :

De **BELGISCHE STAAT**, in de persoon van de Heer Minister van Financiën, vertegenwoordigd door de Ontvanger der Directe Belastingen van Brussel 7, met kantoren te 1000 Brussel, Kruidtuinlaan, 50 bus 3113.

Eiseres,

Hierna "**BELGISCHE STAAT**" genoemd,

Bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr A. VANDECASTEELE loco Mr K. VAN DE VELDE, advocaat met kantoor te 1081 Brussel, Jetselaan, 32.

Tegen:

1. De heer **Jos MOMBAERS**, advocaat, met kantoor te 1180 Schoonuitzichtlaan, 9, in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van de N.V. GLE INDUSTRY, waarvan de maatschappelijke zetel laatst gevestigd was te 1083 Brussel, Rusatiralaan, 6 en met KBO nr 0819.488.266,

Verweester,

Hierna "**de curator**" genoemd

Verschijnend in persoon,

002143

2. De N.V. BELFIUS BANK, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Pachecolaan, 44, KBO nr 0403.201.185.

Vrijwillig tussenkomende partij,

Hierna "BELFIUS" genoemd,

Vertegenwoordigd door Mr Bart COOLIS, advocaat met kantoor te 1180 Brussel, Georges lecointelaan, 58.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen;

Er werd kennis genomen van de stukken, waaronder:

- Het vonnis van faillietverklaring dd. 8 november 2011,
- Het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst dd. 18 december 2012,
- Het verzoekschrift tot sluitingsvergadering, neergelegd door de curator dd. 23 november 2012 in toepassing van artikel 79 F.W., met als bijlage het ontwerp van proces-verbaal van rangregeling,
- de beschikking dd. 12 februari 2013, gewezen op grond van artikel 747 Ger.W.
- de conclusies van partijen,
- de overtuigingsstukken neergelegd door partijen,

Gehoord eisers qq. in hun middelen en uiteenzettingen ter zitting van 30 mei 2013 waarna de zaak in beraad werd genomen.

I. De antecedenten van de procedure

Bij vonnis dd. 12 april 2011 van deze rechtbank werd de gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord geopend verklaard voor de N.V. G [REDACTED].

De duur van de opschorting werd bepaald tot en met 18 augustus 2011.

Bij vonnis van 18 augustus 2011 van deze rechtbank werd de duur van de opschorting verlengd tot en met 30 september 2011.

Bij vonnis van 29 september 2011 werd de duur van de opschorting nogmaals verlengd tot en met 28 oktober 2011.

002144

Bij vonnis van 8 november 2011 werd het faillissement uitgesproken van de N.V. G. I. [REDACTED].

Op 7 december 2011 diende de BELGISCHE STAAT haar schuldvordering in voor een bedrag van 7.931,76 euro (bedrijfsvoorheffing oktober 2011) en 67.488,56 euro (bedrijfsvoorheffing november 2011).

Op 9 oktober 2012 diende de BELGISCHE STAAT een aanvullende aangifte van schuldvordering in voor een bedrag van 74.170,32 euro als bevoorrechte schuld.

Op 23 november 2012 legde de curator zijn verzoekschrift met het oog op de sluitingsvergadering in toepassing van artikel 79 F.W. neer met als bijlage zijn vereffeningverslag.

In toepassing van artikel 79 F.W. werden de schuldeisers op 26 november 2012 opgeroepen om te verschijnen op de vergadering vastgelegd op 5 december 2012 teneinde de rekeningen van de curator te ontvangen.

Op 3 december 2012 vorderde de BELGISCHE STAAT per aangetekend schrijven haar schuld te kwalificeren als schuld van de massa.

Op de vergadering dd. 5 december 2012 die in uitvoering van artikel 79 F.W. werd vastgesteld tot het neerleggen van de rekeningen, is de BELGISCHE STAAT verschenen en werden door laatstgenoemde opmerkingen geformuleerd nopens de rangregeling, opgenomen in het vereffeningverslag van de curator. Ter zitting van 18 december 2012, waarop het faillissement voor sluiting in toepassing van artikel 80 F.W. werd vastgesteld, heeft BELFIUS een verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst neergelegd en werd de zaak naar de rol verzonden voor in staat stelling van het geschil tussen partijen nopens de rangregeling.

Op 12 februari 2013 werd een beschikking op grond van artikel 747 Ger.W. uitgesproken, waarbij conclusietermijnen werden vastgesteld. De zaak werd gepleit en in beraad genomen ter zitting dd. 30 januari 2014.

002145

II. Doel van de vorderingen

De vordering van de BELGISCHE STAAT strekt er als volgt toe :

Te zeggen voor recht dat de schulden bedrijfsvoorheffing - kohierartikelen 520.401.941 en 520.807.880 - dienen beschouwd te worden als schulden van de massa.

De curator besluit tot het ongegrond karakter van de vordering van de BELGISCHE STAAT en vordert te zeggen voor recht dat deze bedrijfsvoorheffing dient te worden beschouwd als een schuld in de massa.

BELFIUS vordert haar akte te verlenen van haar verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst en vordert te zeggen voor recht dat de BELGISCHE STAAT niet gerechtigd is om zich te beroepen op een andere kwalificatie van haar schuldvordering dan diegene die is opgenomen in haar aanvullende aangifte van schuldvordering dd. 9 oktober 2012 die door de curator werd aanvaard in zijn vereffeningverslag dd. 26 november 2012.

In ondergeschikte orde vordert BELFIUS te zeggen voor recht dat de BELGISCHE STAAT hoe dan ook niet als boedelschuldeiser kan beschouwd worden in de zin van artikel 37 WCO bij de vereffening-verdeling van het faillissement van de N.V. G I .

III. Ten gronde

1. Nopens ontvankelijkheid van de herkwalificatie van de schuldvordering van de BELGISCHE STAAT

BELFIUS voert aan, onder verwijzing naar een arrest van het hof van beroep te Luik dd. 18 oktober 2007, dat de schuldvordering van de BELGISCHE STAAT op 9 oktober 2012 door de curator werd aanvaard in het bevoorrecht passief van de N.V. G I en dat aldus de BELGISCHE STAAT haar schuldvordering niet meer kan herkwalificeren als een boedelschuld.

De BELGISCHE STAAT merkt terecht op dat dit arrest van het hof van beroep te Luik door het hof van Cassatie bij arrest van 5 maart 2010 verbroken werd (zie www.juridat.be, nr C.08.0433.F/1).

Dit arrest dd. 5 maart 2010 van het hof van Cassatie had weliswaar betrekking op de toepassing van artikel 44, 2° lid van de Wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord. Evenwel heeft het hof van Cassatie in dit arrest toch uitdrukkelijk aangenomen dat de aangifte van een schuldvordering in het bevoorrecht passief door een boedelschuldeiser niet onherroepelijk is en met andere woorden, de boedelschuldenaar door deze aangifte geenszins het recht verliest om zich voor elke uitdeling te laten uitbetalen.

Overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de Faillissementswet van 8 augustus 1997 hoeft de boedelschuldeiser niet van zijn schuldvordering aangifte te doen. Die regels raken de openbare orde.

Hoewel de opname van een schuldvordering in het proces-verbaal van verificatie in de regel onherroepelijk is, geldt dit alleen maar voor schuldvorderingen in de boedel waarvan wettelijk aangifte moet worden gedaan met toepassing van de artikelen 62 en volgende van de Faillissementswet.

Dit beginsel houdt aldus geen verband met de boedelschuldvorderingen die, zoals hierboven gesteld, niet onder de toepassing van voornoemde artikelen 62 e.v. F.W. vallen.

Het beginsel van de onherroepelijkheid van de opname in het proces-verbaal van verificatie van de schuldvorderingen mag immers in geen geval leiden tot miskennis van een regel van openbare orde, nl. dat boedelschuldeisers niet gehouden zijn tot aangifte van hun schuldvordering.

Hoewel de boedelschuldeiser enerzijds niet gehouden is tot aangifte, heeft hij anderzijds door zijn aangifte, geen afstand gedaan van zijn recht om zich bij voorrang te laten uitbetalen. Afstand van recht wordt immers niet vermoed en kan alleen worden afgeleid uit feiten die voor geen enkele andere uitlegging vatbaar zijn.

Gelet op de voorafgaande motieven kan in casu de BELGISCHE STAAT – hoewel zij aangifte gedaan heeft van haar schuldvordering in het bevoorrecht passief – nog steeds vorderen dat haar schuld als een boedelschuld beschouwd wordt.

2. *Beoordeling van de kwalificatie als boedelschuld op grond van artikel 37 WCO*

DE BELGISCHE STAAT vordert haar schuldvordering te aanvaarden als boedelschuld in toepassing van artikel 37 van de Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen (hierna "WCO" genoemd).

002147

Artikel 37 WCO voorziet als volgt :

“ In de mate dat de schuldvorderingen ten aanzien van de schuldenaar beantwoorden aan prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant, en ongeacht of zij voortvloeien uit nieuwe verbintenissen van de schuldenaar of uit overeenkomsten die lopen op het ogenblik van het openen van de procedure, worden zij beschouwd als boedelschulden in een navolgende vereffening of faillissement tijdens de periode van reorganisatie of na het beëindigen ervan, in zoverre er een nauwe band bestaat tussen de beëindiging van de procedure en die collectieve procedure.

In voorkomend geval worden de contractuele, wettelijke of gerechtelijke vergoedingen, waarvan de schuldeiser de betaling eist op grond van de beëindiging of niet-uitvoering van de overeenkomst, pro rata opgedeeld in verhouding tot het verband dat zij vertonen met de aan het openen van de procedure voorafgaande of erop volgende periode.

De betaling ervan wordt slechts afgenomen bij voorrang van de opbrengst van de tegeldegemaakte goederen waarop een zakelijk recht is gevestigd, voor zover die prestaties bijgedragen hebben tot het behoud van de zekerheid of de eigendom.”

Uit de voorbereidende werken betreffende de WCO blijkt dat de bedoeling van artikel 37 WCO bestond uit het versterken van de kredietpositie van de schuldenaar – wat essentieel is voor de continuïteit van de onderneming – door de schuldvorderingen die voortvloeien uit prestaties die geleverd worden tijdens de procedure, te bevoorrechten tijdens een later faillissements- of vereffeningsprocedure indien de gerechtelijke reorganisatie mislukt (Cfr. wetsvoorstel betreffende de WCO, amendement nr 1, *Parl. St. Kamer*, 2007-08, nr 52K0160/002, 63).

De schuldvordering, waarvoor het statuut van boedelschuld op grond van artikel 37 WCO ingeroepen wordt, moet verband houden met de prestaties waardoor de continuïteit van de onderneming veilig wordt gesteld. Het gaat om prestaties die verricht worden tijdens de periode van gerechtelijk reorganisatie, zowel door nieuwe contractanten als door oude contractanten met wie de overeenkomsten blijven doorlopen (zie BYTTEBIER, K., DIRIX, E. e.a. *Gerechtelijke reorganisatie. Getest, gewikt en gewogen*, Antwerpen, Intersentia, 2010, 181, nr 39 en nr 182, nr 41);

In casu heeft de schuldvordering van de BELGISCHE STAAT betrekking op de bedrijfsvoorheffing vanaf de maand oktober 2011 (nl. de bedrijfsvoorheffing met betrekking tot de periode tijdens dewelke de opschorting toegestaan was in het kader van de WCO) tot aan het faillissement.

BELFIUS is van oordeel dat het in casu fiscale schulden betreft die niet beschouwd kunnen worden als contractuele schulden waarvoor het statuut van boedelschuld voorbehouden is. Zij verwijst hiervoor naar bepaalde rechtspraak (nl. Kh. Verviers, 21 oktober 2010, *T.B.H.*, 2011, 201; Kh. Hasselt, 27 september 2012, *R.W.*, 2012-2013, 1550; Gent, 7^e kamer, 2 oktober 2013, *onuitg.*, neergelegd in het dossier BELFIUS – stuk 22c).

Evenwel is de rechtbank van oordeel dat de RSZ schulden wel degelijk verband houden met prestaties waardoor de continuïteit van de onderneming veilig gesteld wordt en deze RSZ bijdragen aldus als boedelschulden in de zin van artikel 37 WCO moeten beschouwd worden.

Immers, deze RSZ bijdragen maken integraal deel uit van de tewerkstelling van het personeel in de mate dat de tewerkstelling van het personeel niet mogelijk is zonder dat deze RSZ bijdragen verschuldigd zijn. Het ene kan met andere woorden niet losgekoppeld worden van het andere (nl. het personeel kan niet blijven werken zonder dat RSZ bijdragen in het kader van de loonkost verschuldigd zijn).

Deze RSZ bijdragen maken aldus naar het oordeel van de rechtbank een voorwaarde uit om de continuïteit te verzekeren gezien de tewerkstelling van het personeel – wat een voorwaarde is om continuïteit te verzekeren – niet mogelijk is zonder het verschuldigd zijn van deze RSZ bijdragen. Deze RSZ bijdragen hebben aldus niet een eigen oorzaak doch vinden hun oorzaak in de tewerkstelling van het personeel gezien zij, zonder deze tewerkstelling, niet verschuldigd zijn. Zij kunnen aldus op grond van artikel 37 WCO beschouwd worden als schuldvorderingen ten aanzien van de schuldenaar die beantwoorden aan prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant.

Het door BELFIUS aangehaalde vonnis dd. 21 oktober 2010 van de rechtbank van koophandel werd inmiddels hervormd bij arrest dd. 22 mei 2012 van het hof van beroep te Luik (stuk 11 dossier BELGISCHE STAAT). Het hof te Luik oordeelde terecht dat de RSZ bijdragen wel degelijk boedelschulden uitmaken op grond van artikel 37 WCO.

Ook het hof van beroep te Brussel (9^e kamer) heeft op 14 november 2012 in dezelfde zin geoordeeld (zie www.juridat.be, nr F.20121114-11; stuk 12 dossier BELGISCHE STAAT).

Het lichte verschil tussen de Franstalige en de Nederlandstalige tekst van artikel 37 WCO zoals uiteengezet in conclusies door partijen, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Dit werd ook aldus aangenomen door het hof van beroep te Brussel (cfr. arrest 14 november 2012, hoger aangehaald) en het hof van beroep te Luik (cfr. arrest dd. 22 mei 2012, hoger aangehaald).

002149

Wat betreft de voorwaarde, vooropgesteld in artikel 37, 3^e lid van de WCO, nl. dat de schuldvordering moet hebben bijgedragen tot behoud van de zekerheid of de eigendom, is de rechtbank van oordeel dat hieraan tevens voldaan werd : de tewerkstelling van het personeel heeft in casu ontegensprekelijk bijgedragen tot het behoud van de eigendom, in de mate dat de activiteit van de gefailleerde bestond uit het aanmaken van schakelkasten en de voortzetting van de activiteiten door het personeel heeft toegelaten de niet-afgewerkte producten verder af te werken om vervolgens een actief na faillissement te realiseren van 660.000 euro. De BELGISCHE STAAT voert desbetreffend overigens terecht aan dat deze bijkomende voorwaarde enkel de verhouding regelt tussen de boedelschuldeisers uit de procedure van gerechtelijke reorganisatie en de houders van zakelijke zekerheden.

OM DEZE REDENEN,
De Rechtbank,

Alle strijdige en meer omvattende middelen van partijen verwerpend als zijnde niet ter zake dienend,

Rechtsprekende op tegenspraak,

Zegt voor recht dat de schulden bedrijfsvoorheffing, ingekohierd onder de artikelen 520.401.941 en 520.807.880 schulden van de massa zijn.

Legt de kosten, enkel nuttig begroot in hoofde van de BELGISCHE STAAT op de rechtsplegingsvergoeding ad 1.320 euro, ten laste van de massa.

002150

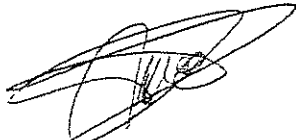
Dit vonnis werd gewezen door de 21e Kamer (Buitengewoon) - zaal B van de
Nederlandstalige Rechtbank van Koophandel Brussel, samengesteld uit :

Mevrouw P. BALLAUX, Rechter, Voorzitter van de Kamer
De heren M. GEERAERTS en F. RAES, Rechteren in Handelszaken,

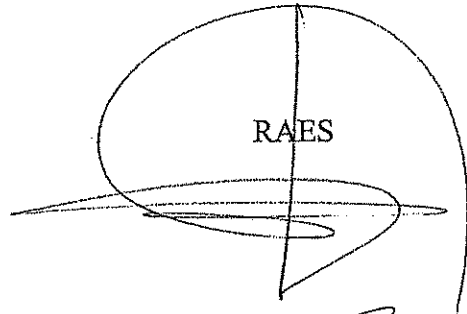
die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd.

Het vonnis werd uitgesproken door Mevrouw P. BALLAUX, Voorzitter van de
Kamer, bijgestaan door de heer D. SNOEKS, Afg. Griffier, op

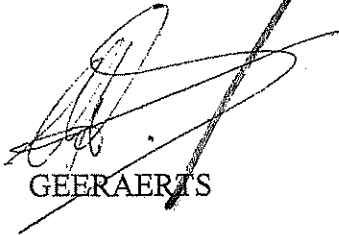
03-04-2014

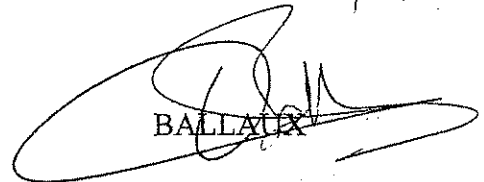
SNOEKS

RAES

GEERAERTS

BALLAUX